

DRETS HUMANS PER A TOTHOM

10

De vegades no hi ha res menys general que aquelles realitats que s'atribueixen el qualificatiu d'«universals». En el cas de la declaració dels drets humans, el caràcter d'«universal» devia ésser un objectiu per assolir en un món que no es caracteritzava, precisament, pel respecte a les persones i als pobles.

Ara que es commemora el cinquantè aniversari de la seva proclamació, em vénen a la memòria alguns fets que, sovint, obviem, però que ens informen d'una realitat ben palesa: els drets humans són encara avui patrimoni d'una minoria. No em refereixo, tot i la seva brutalitat, a les persones que no tenen menjar i recursos o als nens que són explotats a tots els nivells. Allò que de vegades pot ésser més còpidor a les consciències —i que evidencia la no-generalització dels drets humans— és la diferent vara de mesurar que s'emptra per a uns i per a altres. A les profundes injustícies que la nostra societat —la de globalització— engendra, s'afegeixen mesures polítiques que encara converteixen en un infern més dur la vida de moltes persones.

Encara recordo l'impacte que em va causar el mur de Berlín i la temença que em provocava creuar del bloc occidental a l'oriental en l'estació del metro «Friedrichstrasse». Tot i que mai m'he sentit —n'hi he estat— defensor dels valors d'una societat capitalista, travessar el mur em semblava que arribava a un lloc menys segur i amb menys recursos les cues de les padrines que retornaven al Berlín oriental amb les bosses plenes de queviures sobtava el viatger—. I allò que més impressionava era el rosari de creus que rememoraven les víctimes del mur, aquelles persones que havien estat abatudes quan intentaven arribar al Berlín occidental.

No fa pas gaire que es commemorava la creació d'un pont aeri per part dels aliats per abastar el Berlín occidental quan va quedar aïllat de la resta de l'Alemanya occidental. El desabastament previsible que havia de fer rendir una part de la capital va ésser superat i la societat del Berlín aliat no va patir els mals de la pobresa que s'atansava.

SEMBLA QUE EUROPA HA AVANÇAT EN L'EXTENSIÓ DELS DRETS HUMANS.

PERÒ, REALMENT, S'HA PROGRESSAT?

en l'extensió dels drets humans. Però, realment, s'ha progressat?

No deixa d'ésser hipòcrita atribuir a la mar —o a quatre traficants d'éssers humans sense escrúpols— la mort d'un nombre de persones que, si no ho és, aviat serà molt superior al dels que varen perdre la vida amb el mur de Berlín. I aquest nou mur no provoca el mateix sentiment que el de la ciutat Alemanya. Què poden fer molts habitants del Magrib perquè la seva vida sigui una mica menys miserable? És esgarrifosa la xifra de nens iraquians que han mort en els anys d'embargament que l'ONU ha decretat contra Iraq —inclosa la darrera etapa en què es permet una certa venda de petroli a l'exterior— i que ha significat la misèria per a la població civil. Què poden fer els nens malalts i desnodrits perquè el seu dirigent passi per l'adreçador? Cinquanta anys després, hi ha molts motius per pensar que algunes de les commemoracions de la «Declaració» no són altra cosa que façana, que pura hipocresia.

Avui no hi ha soldats de l'est que provoquen morts ni obstacles que impedeixen la lliure circulació de les persones i els béns. Sembla, doncs, que Europa ha avançat

Enric Vicedo Rius